

Arrest

nr. 157 233 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Op 28 oktober 2013 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 27 mei 2014 nam het CGVS een beslissing van weigering van verblijf. U diende beroep in tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) bevestigde de negatieve beslissing op 28 oktober 2014 met het arrest 132343.*

U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

*Op 7 mei 2015 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. U verklaart dat u gezondheidsproblemen heeft omwille van de besnijdenis die u heeft ondergaan op vijfjarige leeftijd.*

Daarnaast haalt u ook de ebola situatie aan en het disfunctioneren van de scholen alsook de afwijzing van uw familie omdat u een zoon buiten het huwelijk heeft gekregen.

Uit uw verklaringen voor de DVZ (dd. 29 april 2015) en het CGVS (dd. 2 juni 2015) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen aflegde (zie gehoor CGVS, p 2).

U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: (1) brief van uw advocaat dd. 23 april 2015; (2) medisch attest opgemaakt door dokter Caillet waaruit blijkt dat u besneden bent type II; (3) attest van psychologe Lapeyre waaruit blijkt dat u angstig en depressief bent en dat uw wanhoopsgevoel steeds groter wordt; (4) een attest van "Woman'do" waaruit blijkt dat u om de twee weken psychotherapeutisch wordt opgevolgd en dit sinds 23 januari 2015; (5) aangifte bij de 'Family support unit' te Sierra Leone dd. 10/03/2015 (6) brief van uw vriendin G.H. (7) brief van uw vriendje, O. S. (8) convocatie van O.S. van 3 november 2011 door de politie te Conakry (Guinee) (9) attest van uw kinesiste, opgemaakt op 5 juni 2015, waaruit blijkt dat u pijn heeft aan uw onderste ledematen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op **gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet**, namelijk uw gedwongen huwelijk en uw buitenechtelijke relatie, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RVV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende documenten neerlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Het verslag van de '**Family Support Unit**', dd. 10 maart 2015, heeft verder een duidelijk gesolliciteerd karakter daar er staat genoteerd dat het verslag werd opgemaakt op uw vraag en dat de verklaringen werden verkregen van u en uw vriend H.G.. Ook de brief van uw vriendin, G.H. en van uw vriend O.S. kunnen uw tweede asielaanvraag niet ondersteunen daar deze eveneens een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en uitsluitend verder bouwen op de feiten die tijdens uw eerste asielaanvraag reeds als ongeloofwaardig werden beschouwd; met name uw gedwongen huwelijk en uw buitenechtelijk kind. Tevens kan de convocatie van mijnheer O.S. door de politie van Conakry, dd. 3 november 2014, bovenstaande argumentatie niet weerleggen. Uit deze documenten blijkt immers niet om welke reden uw vriend zich bij de politie diende aan te bieden. Hoe dan ook om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is en wat reeds door de RVV werd bevestigd.

Vervolgens haalt u aan dat uw familie u heeft afgewezen en uw zoon niet zal geaccepteerd worden in de gemeenschap. Echter, tijdens uw eerste asielaanvraag heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u daadwerkelijk bent weggelopen van een gedwongen huwelijk en dat u een buitenechtelijk kind heeft waardoor u nu ook niet aannemelijk kan maken dat u daadwerkelijk door uw familie zal worden afgewezen aangezien de beweerde problemen met uw familie volledig voortvloeien uit de reeds ongeloofwaardig geachte problemen, namelijk uw gedwongen huwelijk en uw buitenechtelijk kind.

Verder haalt u in het kader van uw tweede asielaanvraag aan dat u momenteel erge problemen heeft omwille van uw reeds ondergane VGV (vrouwelijke genitale verminking) type II (zie onder meer "Verklaring meervoudige aanvraag" DVZ dd. 29/04/2015, vraag nr 15). U legt ter staving hiervan de volgende documenten neer: een medisch attest ivm uw VGV dd. 20/01/2015, een attest dd. 16/04/2015 van het UMC Sint-Pieter opgesteld door Pascal Lapeyre, klinisch psycholoog, een attest dd. 11/03/2015 van "Woman'Do", en een attest dd. 05/06/2015 van uw kinesiste. U haalt in het kader van uw reeds ondergane VGV echter geen enkele vrees aan bij terugkeer naar Sierra Leone, maar koppelt uw actuele psychologische, gynaecologische en fysieke problemen aan uw VGV. Zo maakt het psychologisch attest dd. 16/04/2015 inderdaad melding van het feit dat u VGV heeft ondergaan, maar verwijst het eveneens naar uw (asiel)relaas en naar uw onzekere situatie in België. Verder stelt de psycholoog die het attest opstelde dat hij u twee keer heeft gezien en stelt hij wel "L'hypothèse peut être faite d'un état de stress post-traumatique" en is er sprake van "un état anxio-dépressif, accompagné d'un sentiment de désespoir grandissant" en een "mal-être actuel", maar wordt er geen duidelijke, gestaafde psychologische of psychiatrische diagnose gesteld. Het attest dd. 11/03/2015 van "Woman'Do", dat is opgesteld door een psychotherapeute, bevat louter een samenvatting van uw verklaringen en symptomen, en verwijst inderdaad ook naar uw VGV, maar eveneens naar uw vermeende gedwongen huwelijk en naar uw onzekere situatie in België. Verder verklaarde u nog dat u pijn heeft in uw benen omwille van uw VGV (zie gehoorverslag CGVS, p 4), maar uit het door u neergelegde attest dd. 05/06/2015 van uw kinesist blijkt geen verband met uw VGV.

Aangaande het attest dd. 20/01/2015 ivm uw VGV dient vooreerst te worden opgemerkt dat u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag een gelijkaardig attest neerlegde, dd 08/05/2014, waarin eveneens een aantal gevolgen van uw VGV werden aangegeven. In het recente attest dd. 20/01/2015 is er onder meer sprake van pijnlijke menstruatie, verminderd libido en ernstige seksuele problemen, elementen waar u ook gewag van maakte tijdens uw gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p 3-4). Uit uw verklaringen voor het CGVS, waar u onder meer aangaf dat u in Sierra Leone medische zorg had gezocht en gekregen omwille van uw menstruatieklasten en waar u stelde dat u geen verdere verzorging had gezocht omdat het duur is en er geen in VGV gespecialiseerde dokters zijn (zie gehoorverslag CGVS, p 7), blijkt echter dat er geen indicaties zijn dat u omwille van conventie gerelateerde redenen geen toegang tot behandeling zou hebben in Sierra Leone. Deze door u ingeroepen medische redenen houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is de aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de door u neergelegde brief van uw raadvrouw dd. 23/04/2015 wordt er nog gewezen op de richtlijnen van UNHCR "Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation" en wordt er gesteld dat de zware en permanente fysieke en psychologische letsels van een besnijdenis als gevolg kunnen hebben dat van een vrouw niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar het land waar zij besneden werd. Uit uw verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS blijkt echter duidelijk dat u in het kader van uw reeds ondergane VGV geen enkele vrees aanhaalt bij terugkeer naar Sierra Leone. U verwees enkel naar uw psychologische en gynaecologische problemen. Op de vraag waarom u denkt dat u, indien u in België zou blijven, minder problemen zou hebben omwille van uw VGV, verwees u naar de medische en psychologische hulp die u in België krijgt/zou kunnen krijgen en die hierboven reeds werd besproken. Verder verwees u naar de mogelijkheid dat u in de toekomst ooit een dochter zou kunnen krijgen en dat u haar zou willen beschermen (zie gehoorverslag CGVS, p 6). U voegde aan het einde van het gehoor ook nog toe dat u ginder geen leven meer heeft, dat u er niet gewild bent en dat u alleen uw zoon heeft (zie gehoorverslag CGVS, p 15), maar hieromtrent dient te worden gewezen op de vaststelling dat de RVV reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde gedwongen huwelijk waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht dat uw kind verwekt werd binnen een buitenechtelijke relatie en dat uw verklaringen over uw traditionele afkomst en familie niet stroken met uw profiel van hoger opgeleide vrouw die een universitair diploma behaalde (en in een internationale bank werkte) (RvV nr 132 343 van 28 oktober 2014). U haalde verder geen andere redenen aan. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. Te meer daar uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat uw VGV, die u op vijfjarige leeftijd zou hebben ondergaan (zie gehoorverslag CGVS, p 5), voor u nooit een reden is geweest om uw land van herkomst te verlaten en dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag, niettegenstaande u toen wel al een attest neerlegde om aan te tonen dat u besneden bent, evenmin aanhaalde dat het voor u omwille van uw VGV onmogelijk is om terug te keren naar uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p 10).

In het kader van uw asielaanvraag haalt u tot slot een reëel risico op ernstige schade aan zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980, wegens een verhoogd risico op besmetting met het Ebolavirus, een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een dodelijke ziekte waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat: "35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden

en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. 36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1e van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoon. Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodjarrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. » Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Bovendien blijkt uit een recente update van de situatie in Sierra Leone dat er weinig tot geen nieuwe gevallen bijkomen en dat het openbare leven in Sierra Leone weer op gang komt (zie informatie in uw administratief dossier).

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 (verder: de vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen), beoordelingsfout.

Verzoekster voert in een eerste onderdeel van het middel, inzake het gedwongen huwelijk en de buitenechtelijke relatie, het volgende aan:

“2. Verzoekster meent dat dit uitleg niet voldoende is om haar aanvraag tot bescherming omwille van het gedwongen huwelijk dat ze meegemaakt heeft zomaar af te wijzen.

Tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster dat, toen haar werd gezegd dat zij met een man moest trouwen, ze naar haar vriend (eigenlijk vriendin) weggelopen was. Dat was op 25 oktober 2012. (p. 17 gehoorverslag 15/04/2014) Later waren zij naar de politie geweest. Daarover verklaarde zij: “Mijn vriend en ik, we gingen naar politie dat ik werd gedwongen om te trouwen. Ze zeiden dat ze er niet zijn voor die dingen. Ze zeiden dat voor peul de ouders geven je je man. Ze komen niet tussen voor die problemen. Ik moest terug. Onze klacht werd niet aanvaard.” (p. 18 gehoorverslag 15/04/2014) Ze had ook verklaard dat zij naar de politie was gegaan op 1 november 2012 (p. 21 p. 18 gehoorverslag 15/04/2014)

In de eerdere beslissing van het CGVS staat niets over het feit dat verzoekster naar de politie zou zijn geweest...

De focus van de beslissing van het CGVS was toen op het feit dat verzoekster had verklaard er niet te hebben aangedacht naar een mensenrechten organisatie te stappen om hulp te zoeken met betrekking tot dit gedwongen huwelijk. Dit was ongeloofwaardig geacht omdat er voordien was gebleken dat die organisatie een impact had gehad op haar familie. In die beslissing staat dan te lezen: "U verklaard daarenboven wel dat u naar de politie bent gegaan (...), waaruit blijkt dat u over uw situatie heeft nagedacht en naar een oplossing zocht. Het is daarom eens te meer onverklaarbaar dat u geen stappen heeft gezet naar een mensenrechten organisatie." familie (p. 3 beslissing CGVS dd 27 april 2014).

In het verslag van de "Family Support Unit" dd 10 maart 2015 staat te lezen:

"On Thursday the 1st November 2012 at 1300 hours, F.B.S. of 12 Garrison Street Freetown born the 14th April 1988 reported a case of Force Marriage.

She alleged that her father (M.) and other members of her family want to force her to marry to one A. M. F. age between 65 and 70 years. As a result, she ran out of her home on the 25th October 2012."

Volgens verzoekster is dit verslag -waarvan het niet gezegd is door het CGVS dat het vals/niet authentiek zou zijn- wel een element dat als een begin van bewijs kan worden beschouwd van haar asielrelaas.

Het is inderdaad niet omdat het verslag gevraagd werd door verzoekster dat de inhoud ervan -namelijk dat verzoekster op 1 november 2012 verklaard heeft dat haar familie haar wilde huwen- vals zou zijn.

Verder dient te worden benadrukt dat men niet goed begrijpt welke de motiveringen van verzoekster zouden zijn om in november 2012 (bijna 1 jaar voor haar vertrek uit Afrika) valse verklaringen bij de politie te gaan doen met betrekking tot haar familie.

De motivering van het CGVS is dus helemaal niet voldoende om naar het besluit te kunnen komen dat dit stuk geen afbreuk doet aan de ongeloofwaardigheid van haar relaas met betrekking tot haar gedwongen huwelijk.

Verder wenst verzoekster te verwijzen naar de inhoud van de brief opgesteld door haar advocaat samen met haar waarin uitgelegd was dat het CGVS de verklaringen van verzoekster niet goed had begrepen of geïnterpreteerd met betrekking tot het stappen naar een mensenrechtenorganisatie. In die brief was geschreven: "Mevrouw heeft inderdaad uitgelegd dat Mevrouw Thompson haar ouders bedreigden door te zeggen dat "als ze het zouden doen, dat ze naar human rights zou gaan (...)" (p. 13 gehoorverslag CGVS) Eigenlijk was het maar een bedreiging. Mevrouw Thompson is waarschijnlijk nooit naar zulke "human rights" gegaan. Het is dan ook aannemelijk dat Mevrouw S.B. niet eraan gedacht heeft naar een NGO te gaan toen ze begreep dat zelfs de politie concreet niets voor haar kon of wou doen. Enerzijds is het normaalgezien de taak van de autoriteiten om de burgers te beschermen, anderzijds is het zo dat zij geen enkel NGO kende. Langs haar kant toont het CGVS zelfs niet aan dat zulke organisaties die helpen vrouwen die het risico lopen slachtoffer te zijn van gedwongen huwelijk bestaan in Sierra Leone en dat zij gekend zijn door de bevolking."

Naast het verslag van de "Family Support Unit" heeft verzoekster ook twee psychologische attesten neergelegd.

Eén attest werd opgesteld door Mevrouw Lacroix, psychologue bij vzw Woman'Do (service d'accompagnement psychothérapeutique spécialisé dans l'aide aux femmes exiles en séjour précaire ayant fui des violences) die verzoekster volgt sinds januari 2015. In haar attest stelde ze dat de psychologische stoornissen van verzoekster te maken hebben (onder andere) met zware feiten van geweld waarvan zijn het slachtoffer is geweest, zoals het gedwongen huwelijk en de mishandelingen en verkrachtingen waarvan zij het slachtoffer is geweest in de kader van dit gedwongen huwelijk.

Verzoekster werd ook gerefereerd (door Dokter Caillet) naar de Heer Lapeyre, psycholoog, die in het Sint-Pieter ziekenhuis en die de hypothèse stelt dat Mevrouw aan een post-traumatische stoornis lijdt.

Die stoornis is een gevolg van meerdere “episodes traumatiques” die Mevrouw meemaakte waaronder haar besnijdenis en de complicaties ervan.

Die attesten samen met het verslag van “Family Support Unit” had, volgens ons, tot een nieuwe analyse kunnen leiden van de aannemelijkheid van haar asielrelaas. Dit standpunt was uiteengezet in de brief samen met verdere details over de traditioneel karakter van haar familie en de beschermende rol die Mevrouw Thompson (toen ze in leven was) heeft uitgeoefend ten opzichte van verzoekster. In die brief was geschreven:

“Het CGVS heeft die elementen als onaannemelijk beschouwd, voornamelijk, omdat zij twijfelden aan het feit dat zij afkomstig was uit een traditionele familie en omdat het niet aanmelijk is dat Mevrouw er niet aan gedacht had naar een mensenrechten organisatie te gaan.

Hier wil Mevrouw nogmaals benadrukken dat het is dankzij Mevrouw Thompson, die de verhuurder was van het huis waar haar familie een appartement huurde, dat zij naar school is gegaan. Haar ouders hebben ingestemd dat zij een opleiding krijgt omdat het betaald werd door Mevrouw Thompson en omdat het belangrijk was voor hen een goede relatie te onderhouden met Mevrouw Thompson -die invloedrijk (p. 13 gehoorverslag CGVS) was- en dit voornamelijk om twee redenen: dankzij haar konden ze een appartement huren tegen een lage prijs; ze had kinderen geadopteerd (p. 9 gehoorverslag CGVS) waarvan de ouders ervan niet voor hen kon zorgen, wat het idee kon geven dat het mogelijk was voor haar een klacht in te dienen om dan het ‘ouderlijk gezag’ op verzoekster uitte oefenen. Met andere woorden kan het niet worden afgeleid dat zij niet afkomstig zou zijn van een traditionele familie omdat zij een opleiding heeft gehad.

Het CGVS vindt het merkwaardig dat haar familie die haar al in 2003 wou laten trouwen zich heeft neergelegd bij de bedreiging van Mevrouw Thompson toen zij de ouders van verzoekster dreigde naar een mensenrechten organisatie te stappen.

Nochtans is het aannemelijk dat een familie die bedreigd is door haar verhuurder die haar toelaat een woning tegen een lage prijs te huren en die invloedrijk blijkt te zijn niet de risico neemt problemen te hebben met haar verhuurder en, mogelijks, met leden van de autoriteiten/burgerlijke maatschappij.

Verder is het ook begrijpelijk dat de situatie totaal is veranderd na de dood van Mevrouw Thompson en dat de ouders van verzoekster dan de mogelijkheid hebben gehad om een projet van gedwongen huwelijk uit te voeren...”

Als gevolg verzoekt verzoekster Uw Raad haar vrees met betrekking tot haar gedwongen huwelijk en haar buitenechtelijke relatie toch te heronderzoeken, aan de hand van de neergelegde documenten en de details die gegeven werden.”

Verzoekster voert in een tweede onderdeel van het middel, omtrent haar besnijdenis, het volgende aan: “De besnijdenis die verzoekster was heeft ondergaan toen zij 5 jaar oud en de gevolgen ervan werden ingeroepen als een andere reden waarom verzoekster niet in staat is naar haar land van herkomst terug te keren.

Tijdens haar eerste asielaanvraag had verzoekster al een medisch attest neergelegd waaruit bleek dat zij een besnijdenis type II had ondergaan.

Tijdens haar gehoor bij het CGVS werd haar gevraagd waarom zij een medische attest toonde en zij verklaarde : “Ik werd besneden toen ik 5 jaar was. Het heeft effect op mij. (...) Je voelt niet voor een man. Ik bleef maagd tot ik gedwongen moest trouwen op 26 jaar. Je voelt niets voor mannen omdat je besneden bent. Ook toen ik relatie had met vriendje. (...)” (p. 16 gehoor verslag CGVS dd 27 april 2014)

Het werd haar geen verdere vragen gesteld over andere complicaties die zij zou hebben als gevolg van haar besnijdenis.

Tijdens haar tweede asielaanvraag heeft verzoekster uitgebreide verklaringen afgelegd met betrekking tot haar besnijdenis en de gevolgen ervan. Verschillende medische en psychologische attesten werden neergelegd om die verklaringen te steunen.

Volgens het CGVS blijkt uit de verklaringen van verzoekster voor DVZ en voor het CGVS duidelijk “dat u in het kader van uw reeds ondergane VGV geen enkele vrees aanhaalt bij terugkeer naar Sierra Leone. U verwees enkel naar uw psychologische en gynaecologische problemen.(...)”

Uit het medische attest opgesteld door Dr. Caillet, een gynecoloog die bij CeMAVIE (Centre Médical d'Aide aux Victimes de l'Excision), werkt in het Sint-Pieter ziekenhuis, dat Mevrouw heel zware gevolgen heeft van die besnijdenis zoals : “algies chroniques, cicatrices chéloïdes, dysménorrhée, dyspaneurie, troubles de la sexualité, diminution de la libido”.

Hij beschrijft Mevrouw als een “patiente porteuse d'une MGF de type II présentant de nombreuses complications (...). Celle-ci nécessite une prise en charge pluridisciplinaire afin de soulager ses souffrances tant somatiques que psychologiques.”

De Heer Lapeyre, psycholoog stelde de hypothèse dat Mevrouw aan een post-traumatische stoornis lijdt. Die stoornis is een gevolg van meerdere “episodes traumatiques” die Mevrouw meemaakte waaronder haar besnijdenis en de complicaties ervan.

De UNHCR meent in haar Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation dat de zware en permanente fysieke en psychologische letsels van een besnijdenis als gevolg kunnen hebben dat van een vrouw niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar het land waar zij besneden werd:

“14. The permanent and irreversible nature of FGM as described earlier, however, supports a finding that a woman or girl who has already undergone the practice before she seeks asylum, may still have a well-founded fear of future persecution. Depending on the individual circumstances of her case and the particular practices of her community, she may fear that she could be subjected to another form of FGM and/or suffer particularly serious long-term consequences of the initial procedure. In other words, there is no requirement that the future persecution feared should take an identical form to the one previously endured, as long as it can be linked to a Convention ground.³⁹

15. Furthermore, even if the mutilation is considered to be a one-off past experience, there may still be compelling reasons arising from that past persecution to grant the claimant refugee status. This may be the case where the persecution suffered is considered particularly atrocious, and the woman or girl is experiencing ongoing and traumatic psychological effects, rendering a return to the country of origin intolerable.⁴⁰

Langs haar kant volhardt verzoekster in haar verklaringen dat zij een terugkeer naar Sierra Leone als ondraaglijk ervaart omwille van de besnijdenis die zij meemaakte en de zware psychische en fysieke gevolgen ervan en de andere trauma die zij in Sierra Leone heeft meegemaakt (gedwongen huwelijk en daden van seksueel geweld die gepaard gingen met die huwelijk). Daarom verzoekt zij om in België over een bescherming te kunnen beschikken.”

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2.1. Inzake het eerste onderdeel van het middel blijkt dat verzoekster de erkenning van vluchteling wil bekomen omwille van haar gedwongen huwelijk en buitenechtelijke relatie.

Te dezen stelt verweerder in de bestreden beslissing terecht vast dat deze elementen van haar asielaanvraag reeds in voorgaande procedures ongeloofwaardig werd gevonden.

De Raad oordeelde bij arrest nr. 132 343 van 28 oktober 2014, dat kracht van gewijsde heeft, dienaangaande als volgt:

“Waar in de bestreden beslissing wordt aangevoerd dat verzoekster niet aannemelijk weet te maken afkomstig te zijn uit een familie die strikt de tradities van de Peuletnie in Sierra Leone aanhangt, wijst verzoekster erop dat mevrouw (T.) de huisbaas van haar ouders was en daardoor haar ouders kon beïnvloeden. Verzoekster verliest evenwel uit het oog dat zij tijdens haar gehoor op het CGVS bevestigend antwoordde op de vraag “Maar uw ouders zeiden alleen dat ze niet wilden betalen, verder was het ok dat u naar school ging?” (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit haar eerdere verklaringen blijkt bovendien dat, hoewel haar ouders initieel niet gewonnen waren om verzoekster naar school te laten gaan, zij hier toch mee instemden op voorwaarde dat zij er niet zelf voor moesten betalen (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Aldus blijkt duidelijk uit verzoeksters verklaringen dat haar ouders uiteindelijk enkel op financieel vlak een probleem hadden met het feit dat verzoekster naar school zou gaan en dat dit opgelost werd door mevrouw (T.) voor verzoeksters opleiding te laten betalen. De bestreden beslissing leidt hieruit dan ook terecht het volgende af: “indien uw familie werkelijk traditioneel zou zijn, zouden ze nooit hebben ingestemd dat u een opleiding zou volgen, zelfs wanneer iemand anders deze zou betalen. Uw verklaringen over uw traditionele afkomst stroken niet met het feit dat u naar school mag gaan.”

Dat verzoekster verder aanvoert dat zij besneden is en toch hogere studies heeft afgelegd en hiervan bewijzen heeft bijgebracht (verzoekschrift, stukken 8 en 9), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het is immers niet omdat verzoeksters ouders vasthielden aan de traditie van besnijdenis dat zij zouden vasthouden aan alle tradities van de Peuletnie. Zij lieten verzoekster immers hogere studies afleggen, hoewel dit binnen traditionele families de uitzondering vormt. Bovendien dient erop gewezen te worden dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoekster verwijst naar de informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en stelt dat uit het feit dat ruim 60% van de vrouwen onder de 18 jaar in Sierra Leone gehuwd zijn de zwakke positie van de vrouw blijkt zodat deze informatie verzoeksters relaas bevestigt, dient opgemerkt dat nergens uit deze informatie blijkt dat deze 60% vrouwen tegen hun wil zijn uitgehuwelijkt. Bovendien is deze informatie van algemene aard en heeft deze geen betrekking op verzoeksters persoon. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en een verwijzing naar algemene informatie is hiervoor niet voldoende. Bovendien is het aangevoerde profiel van verzoekster als ondergeschikte vrouw die moest gehoorzamen aan haar familie en haar echtgenoot niet te rijmen met het feit dat zij reeds 24 jaar oud was, een universitair diploma behaalde en werkte bij een internationale bank. Verzoekster reisde als zwangere vrouw bovendien alleen naar een voor haar vreemd land teneinde daar internationale bescherming te vragen, hetgeen alleszins niet wijst op een vrouw die zich in een dermate ondergeschikte positie bevindt dat zij zich niet zou kunnen verzetten tegen haar eigen gedwongen uithuwelijking.

Dit klemt des te meer daar verzoekster naliet een mensenrechtenorganisatie te contacteren nadat zij door de politie zou zijn afgescheept en in de plaats daarvan naar een vriendin vluchtte (gehoorverslag CGVS, p. 20). Mevrouw (T.) was er immers in geslaagd eerder verzoeksters familie te overhalen door te dreigen met stappen bij een mensenrechtenorganisatie (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat zij er zelfs niet aan dacht deze stap te zetten, is, gelet op haar profiel van hoogopgeleide, werkende en initiatiefrijke vrouw, geheel onaannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Of verzoekster in casu effectieve bescherming van een mensenrechtenorganisatie zou krijgen, doet hieraan geen afbreuk.

(...)

Gelet op het voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk met (E.M.F.). Bijgevolg kan er evenmin geloof aan gehecht worden dat verzoeksters kind verwekt werd binnen een buitenechtelijke relatie met (O.S.). Dit klemt des te meer daar de bestreden beslissing terecht stelt: “Bovendien past uw nalatigheid niet bij uw profiel. U bent immers op de hoogte dat u kan zwanger worden indien u onbeschermd aan seks begint. U verklaart nadrukkelijk dat uw man een condoom gebruikt om te voorkomen dat u zwanger zou worden. (zie gehoor CGVS, p 11) Binnen dit

kader is het eens te meer onbegrijpelijk dat iemand met uw opleiding en voorkennis, die vastzit in een gedwongen huwelijk zo lichtzinnig over een seksuele relatie doet. Wanneer de PO u immers vraagt of u een condoom heeft gebruikt wanneer u seks had met (O.S.), antwoordt u: 'Neen. Met mijn man wel, hij wilde geen kinderen. We (nvdr. (O.S.) en ik) dachten er niet aan om een condoom te gebruiken. Het was snel en dan ging ik weg.' Eens te meer geeft u weinig blijk van enig inlevingsvermogen. Van iemand met uw profiel; hoger opgeleid, toen 25 jaar, op de hoogte van de consequenties van seksuele relaties, is het onbegrijpelijk dat u niet meer aandacht besteedt aan de mogelijke gevolgen van uw relatie met (O.S.) en vooral dat u er zo onbezonnen overgaat. Eens te meer is uw asielaanvraag niet geloofwaardig. Dat uw man trouwens een condoom droeg omdat hij geen kinderen wou, staat in schril contrast met uw verklaring dat uw familie u wou laten trouwen omdat ze wilden dat u kinderen zou krijgen (zie gehoor CGVS, p. 14, 17)." De blote bewering dat "het voor iedereen duidelijk is dat de verzoekster niet de eerste vrouw is die "onbezonnen" handelt en zwanger wordt in een buitenechtelijke relatie", is geen dienstig verweer tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat verzoekster verder geen inhoudelijk verweer voert tegen de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: "Verder is het niet aannemelijk dat u, een zelfstandige, 25-jarige, hoog opgeleide vrouw, met een partner, zwanger van een kind van die partner, zo lang (van 29/1/2013 tot 25/10/2013) als een onderdanige vrouw bij uw (gedwongen) echtgenoot zou gebleven zijn, waar u vaak mishandeld werd, zonder eerdere pogingen om bij uw man weg te gaan en een zelfstandig leven te leiden (met uw partner). U lijkt niets ondernomen te hebben om uit uw beweerde penibele situatie te geraken, terwijl dit van iemand met uw profiel toch wel mag verwacht worden.

U verklaarde bovendien dat u de grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal doorgekomen bent terwijl de smokkelaar uw documenten had (zie gehoor CGVS, p 12). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze, wordt gecontroleerd. (zie SRB 'General – Procédure de contrôle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens), Cedoca, 2012, p 3) Deze vaststellingen laten toe te concluderen dat uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België bent gekomen, en die een rechtstreeks gevolg zou zijn van de problemen die u verklaarde te hebben gehad in Sierra Leone en Guinee, niet geloofwaardig zijn." Deze vaststellingen worden dan ook als vaststaand beschouwd."

Voorgaande vaststellingen kunnen niet worden ontkracht door de documenten die verzoekster aanbrengt in het kader van haar tweede asielaanvraag.

Het bijgebrachte attest van de Family Support Unit van de politie van Freetown ondermijnt verder haar geloofwaardigheid. Verzoekster citeert in het verzoekschrift haar verklaringen zoals afgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag en die luiden als volgt: "Mijn vriend en ik, we gingen naar politie dat ik werd gedwongen om te trouwen. Ze zeiden dat ze er niet zijn voor die dingen. Ze zeiden dat voor peul de ouders geven je je man. Ze komen niet tussen voor die problemen. Ik moest terug. Onze klacht werd niet aanvaard." (p. 18 gehoorverslag 15/04/2014) (de Raad onderlijnt). Aangezien verzoekster stelde dat haar klacht niet werd aanvaard omdat de politie haar zei dat niet werd tussengekomen inzake gedwongen huwelijk, is het ook niet plausibel dat haar verklaringen werden genoteerd, laat staan dat er op 10 maart 2015 hierover nog verklaringen werden teruggevonden. Indien haar verklaringen wel waren genoteerd, dan is er geen reden om van deze verklaringen een kopie bij te brengen in de plaats van een attest waaruit blijkt dat verzoeksters verklaringen aflegde. Aan het attest van de Family Support Unit kan dan ook geen bewijswaarde worden verleend.

Inzake het attest van psycholoog Lapeyre van 16 april 2015 en het attest van Woman Do van 11 maart 2015 stelt de bestreden beslissing terecht: "Zo maakt het psychologisch attest dd. 16/04/2015 inderdaad melding van het feit dat u VGV heeft ondergaan, maar verwijst het eveneens naar uw (asiel)relaas en naar uw onzekere situatie in België. Verder stelt de psycholoog die het attest opstelde dat hij u twee keer heeft gezien en stelt hij wel "L'hypothèse peut être faite d'un état de stress post-traumatique" en is er sprake van "un état anxio-dépressif, accompagné d'un sentiment de désespoir grandissant" en een "mal-être actuel", maar wordt er geen duidelijke, gestaafde psychologische of psychiatrische diagnose gesteld. Het attest dd. 11/03/2015 van "Woman'Do", dat is opgesteld door een psychotherapeute, bevat louter een samenvatting van uw verklaringen en symptomen, en verwijst inderdaad ook naar uw VGV, maar eveneens naar uw vermeende gedwongen huwelijk en naar uw onzekere situatie in België." Verzoekster weerlegt door een enkele verwijzing naar deze attesten de motivering niet die hieromtrent werd geformuleerd in de bestreden beslissing.

Inzake mevrouw T. en haar houding stelt de Raad vast dat verzoekster in wezen kritiek uitoefent en motieven tracht te weerleggen aangaande een element uit haar eerste asielaanvraag. Gelet op hetgeen hieromtrent reeds werd vastgesteld in de eerste beslissing van verweerder en het navolgende arrest van de Raad, dat kracht van gewijsde heeft, is verzoeksters verweer omtrent mevrouw T. niet dienstig aangezien dit reeds vaststaand werd beoordeeld.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.2.2.2. In het tweede onderdeel betoogt verzoekster dat haar ondergane besnijdenis er toe leidt dat een terugkeer naar Sierra Leone ondraaglijk is wegens de zware psychische en fysieke gevolgen ervan alsook *“de andere trauma die zij in Sierra Leone heeft meegemaakt (gedwongen huwelijk en daden van seksueel geweld die gepaard gingen met die huwelijk)”*.

Waar verzoekster verwijst naar andere trauma in Sierra Leone, dient te worden opgemerkt dat verzoekster haar gedwongen huwelijk niet mogelijk heeft gemaakt. Derhalve kan dit niet aangenomen worden als vrees wegens een reeds ondergane besnijdenis. Ten overvloede wordt vastgesteld dat het beweerde, en niet geloofwaardig geacht, gedwongen huwelijk en daaruit voortvloeiend seksueel geweld plaatsvond in Guinee en niet in Sierra Leone.

Waar verzoekster verwijst naar de psychische en fysieke gevolgen van de ondergane besnijdenis stelt verweerder terecht vast dat er geen element is waaruit blijkt dat verzoekster omwille van vluchtelingenrechtelijke redenen geen toegang zou verkrijgen tot medische voorzieningen indien zij deze nodig heeft. De medische redenen zijn derhalve vreemd aan het Verdrag van Genève, zoals omschreven in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2.3. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Inzake de aangevoerde medische problematiek omwille van de gevolgen van de ondergane besnijdenis, dient verzoekster zich, overeenkomstig artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet, te bedienen van het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS